

fannagi forda. Ei olnud ei pole tunni aega möda, kui keik nelli rõõwolit käsist ja jallast finni seutud seäl maas ollid, ilma üht werre tilko ärrawallatamatta.

Kui saaksad ollid hommikul üllestounud, räkis toapois neile ülles, mis õsel olli sündinud, ja nimmetas, et se keige ennamiste selle wiggase ferjaja läbbi olli forda läinud. — Kas sa nääd, mo söbber, ütles praua siis herra wasto, kui Zum-mala tassuminne se järwele on joudnud, mis minna sel waesele head olin teinud. — Herra, piddas sedda wiggast meest mitto päwa lahkeste ülles, senni kui temma wigga olli parrandatud, ja laskis tedda siis rohke rahha tassumisega emale minna. Kurjanoudjad said kohto kätte ja piddid omma kurjusse süüd katsuma. — Luggejad wõtwad kül ueste sest märko, mis Zum-mala õiget wallitsust möda hea ja kurja järwele jouab. Sago se heateggiattele melesahutamisseks, ja kurjateggiattele hirmuks.

Zähendusjed.

Püi ja mesilane.

Mesilane kukkus wette, püi näggi üllewelt oksa peält, wiiskas temmale lehhekesse kätte. Piisoke loom astus peäle, kuiwatas ommad tiwakesed, lendas rõmoga koio.

Monne päwa pärrast näggi mesilane, et küt sihtis püssiga sellesamma püi peäle, mis tedda oiast olli wäljaaitnud. Ta lendas rutto liggi, piistis wallusaste mehhe kätte. Püs läks lahti, laeng kõrwale, püi lendas rõmoga koio.

Üllem aitko allamat meest:

ford saab abbi temmagi käest.

Kuf ja rebbane.

Kuf laulis lauda harja peält. Rebbane tuli liggi, ja ütles: „Ustu mahha, kuffekenne, ma toon sulle häid sannumid. Keik waen on nüüd Ma peäl otsa lõpnud. Meie pealik, wäggen loukoer, on isse sedda käsko wäljaannud. Ei sö nüüd hunt ennam lammas, egga rebbane kannasid. Üks söbrus keikidel. Ustu mahha, kuffekenne!“

Kuf ütles: „Nägi neile ka, kes seält jookstes tulleswad, et nemmad siis ka sedda head asja kuulda sawad, ja sind ennam ei hirmuta“ — Krants, Sulta ja Wido jooksid tuhhat nelja liggi.